Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 952/2006

z dnia 29 czerwca 2006 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemu kwot

(Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 39)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 551/2007 z dnia 22 maja 2007 r.	L 131	7	23.5.2007
►M2	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 707/2008 z dnia 24 lipca 2008 r.	L 197	4	25.7.2008
►M3	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 826/2008 z dnia 20 sierpnia 2008 r.	L 223	3	21.8.2008
►M4	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1053/2009 z dnia 5 listopada 2009 r.	L 290	61	6.11.2009
►M5	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1369/2011 z dnia 21 grudnia 2011 r.	L 341	38	22.12.2011
►M6	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 994/2013 z dnia 16 października 2013 r.	L 276	1	17.10.2013
►M7	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2000 z dnia 9 listopada 2015 r.	L 292	4	10.11.2015

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 284 z 17.10.2012, s. 16 (707/2008)

►C2 Sprostowanie, Dz.U. L 287 z 18.10.2012, s. 26 (952/2006)

▼B

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 952/2006

z dnia 29 czerwca 2006 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemu kwot

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

▼M2

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006, w szczególności w odniesieniu do określenia produkcji, zatwierdzania producentów i zakładów rafinacyjnych, systemu cen i kwot, warunków zakupu i sprzedaży cukru interwencyjnego oraz prywatnego przechowywania w odniesieniu do roku gospodarczego 2007/2008.

▼B

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) „surowiec”: buraki cukrowe, trzcina cukrowa, cykoria, zboża, cukier do rafinacji lub każda inna postać pośrednia tych produktów z przeznaczeniem do przetworzenia na produkt końcowy;

b) „produkt końcowy”: cukier, syrop inulinowy lub izoglukoza;

c) ►C2 „producent”: przedsiębiorstwo produkujące produkty końcowe, z wyjątkiem zakładów rafinacyjnych, określonych w art. 2 pkt 13 rozporządzenia (WE) nr 318/2006; ◄

d) „miejsce składowania”: silos lub magazyn.

ROZDZIAŁ II

OKREŚLENIE PRODUKCJI

Artykuł 3

Produkcja cukru

1. Do celów stosowania tytułu II rozporządzenia (WE) nr 318/2006 „produkcja cukru” oznacza łączną ilość wyrażoną jako cukier biały:

a) cukru białego;

b) cukru surowego;

c) cukru inwertowanego;

d) syropów należących do jednej z następujących kategorii, zwanych dalej „syropami”:

i) syropy sacharozy lub cukru inwertowanego, o stopniu czystości co najmniej 70 % i produkowane z buraków cukrowych;

▼B

ii) syropy sacharozy lub cukru inwertowanego, o czystości co najmniej 75 % i produkowane z trzciny cukrowej.

2. W zakres produkcji cukru nie wchodzą:

▼M2

a) ilości cukru białego wyprodukowane z cukru białego, cukru surowego lub syropów, które nie zostały wyprodukowane w przedsiębiorstwie, w którym wytworzono dany cukier biały;

b) ilości cukru białego wyprodukowane z cukru białego, cukru surowego, syropów lub okruszyn cukru, które nie zostały wyprodukowane podczas tego samego roku gospodarczego, w którym został wytworzony dany cukier biały;

▼B

c) ilości cukru surowego wyprodukowane z syropów, które nie zostały wyprodukowane w przedsiębiorstwie wytwarzającym cukier surowy;

d) ilości cukru surowego wyprodukowane z syropów, które nie zostały wyprodukowane w tym samym roku gospodarczym, w którym dany cukier surowy został wytworzony;

▼M2

e) ilości cukru białego lub surowego przetworzone na cukier biały w czasie danego roku gospodarczego w przedsiębiorstwie, które je wyprodukowało;

▼B

f) ilości syropów przetworzone na cukier lub cukier inwertowany w czasie danego roku gospodarczego w przedsiębiorstwie, w którym je wyprodukowano;

g) ilości cukru, cukru inwertowanego oraz syropów wyprodukowanych na mocy ustaleń o czynnym uszlachetnieniu;

h) ilości cukru inwertowanego wyprodukowane z syropów, które nie zostały wyprodukowane w przedsiębiorstwie wytwarzającym ten cukier inwertowany;

i) ilości cukru surowego wyprodukowane z syropów, które nie zostały wyprodukowane w tym samym roku gospodarczym, w którym dany cukier surowy został wytworzony.

3. Produkcja cukru jest wyrażana w cukrze białym w następujący sposób:

a) w przypadku cukru białego, z pominięciem różnic jakości;

b) w przypadku cukru surowego, na podstawie uzysku określonego zgodnie z załącznikiem I pkt III rozporządzenia (WE) nr 318/2006;

c) w przypadku cukru inwertowanego, przez pomnożenie produkcji przez współczynnik 1;

▼M2

d) w przypadku syropów, na podstawie zawartości cukru ekstraktywnego określonej zgodnie z ust. 5 i 6;

e) w przypadku syropów z cukru inwertowanego, na podstawie zawartości cukru określonej zgodnie z metodą wysokosprawnej chromatografii cieczowej.

▼B

4. Okruszyny cukru z poprzedniego roku gospodarczego wyraża się jako cukier biały w stosunku do zawartości sacharozy.

▼M2

5. Stopień czystości syropów oblicza się dzieląc łączną zawartość cukru przez zawartość suchej masy i mnożąc wynik przez 100. Zawartość suchej masy określa się za pomocą refraktometrii.

6. Zawartość cukru ekstraktywnego oblicza się przez odjęcie od stopnia polaryzacji odnośnego syropu różnicy między zawartością suchej masy a stopniem polaryzacji tego syropu, pomnożonej przez 1,70.

Jednakże zawartość cukru powstałego z ekstrakcji może być ustalona, na cały rok gospodarczy, na podstawie rzeczywistego uzysku syropów.

▼B

Artykuł 4

Produkcja izoglukozy

1. Do celów stosowania tytułu II rozporządzenia (WE) nr 318/2006, „produkcja izoglukozy" oznacza łączną ilość produktu otrzymanego z glukozy lub jej polimerów, zawierającego w stanie suchym 10 % fruktozy w masie, niezależnie od zawartości fruktozy w nadwyżce ponad ten limit. Produkcja izoglukozy jest wyrażona jako sucha masa i zarejestrowana zgodnie z ust. 2.

2. Rejestracja produkcji izoglukozy następuje niezwłocznie po zakończeniu procesu izomeryzacji, ale przed jakimkolwiek działaniem mającym na celu wyodrębnienie składników glukozy i fruktozy lub mającym na celu wytwarzanie mieszanin, poprzez fizyczne odmierzenie objętości produktu jako takiego i określenie zawartości suchej masy przy pomocy refraktometrii.

3. Każdego producenta izoglukozy zobowiązuje się do bezzwłocznego zgłaszania wszelkich urządzeń mogących służyć izomeryzacji glukozy lub jej polimerów.

Zgłoszenia dokonuje się państwu członkowskiemu, na którego terytorium znajduje się każde urządzenie. Państwo członkowskie może zażądać od producenta dostarczenia dodatkowych informacji w tej sprawie.

Artykuł 5

Produkcja syropu inulinowego

1. Do celów stosowania tytułu II rozporządzenia (WE) nr 318/2006 „produkcja syropu inulinowego" oznacza łączną ilość produktu otrzymanego po procesie hydrolizy inuliny lub oligofruktozy, zawierającego w stanie suchym 10 % fruktozy w masie w wolnej postaci lub w postaci sacharozy, niezależnie od zawartości fruktozy w nadwyżce ponad ten limit, o czystości co najmniej 70 %. Produkcja syropu inulinowego jest wyrażona jako sucha masa odpowiednika cukru/izoglukozy.

Przez „czystość" należy rozumieć procent cukrów prostych i złożonych w suchej masie, ustalony za pomocą metody *International Commission for Uniform Methods of Sugar Analysis*, dalej zwaną „metodą Icumsa" (ICUMSA method GS7/8/4-24).

▼B

2. Rejestracja produkcji syropu inulinowego odbywa się za pomocą połączenia następujących czynności:

a) fizyczne odmierzenie objętości produktu jako takiego, niezwłocznie po opuszczeniu pierwszego parownika po każdej hydrolizie, ale przed jakąkolwiek czynnością mającą na celu wyodrębnianie składników glukozy i fruktozy lub mającą na celu wytwarzanie mieszanin;

b) określenie zawartości suchej masy przy pomocy refraktometrii i obliczenie zawartości fruktozy w masie w stanie suchym, na podstawie codziennego reprezentatywnego pobierania próbek;

c) przetworzenie zawartości fruktozy na 80 % masy w stanie suchym poprzez pomnożenie ilości określonej w suchej masie przez współczynnik stanowiący stosunek mierzonej zawartości fruktozy w ilości syropu i 80 %;

d) wyrażenie jako odpowiednik cukru/izoglukozy przez zastosowanie współczynnika 1,9.

3. Każde przedsiębiorstwo niezwłocznie zawiadamia o wszystkich urządzeniach służących do hydrolizy inuliny, a także o rocznej ilości i użyciu produktów wymienionych w ust. 1, których czystość jest jednak niższa niż 70 %.

Informacje te są przedstawiane państwu członkowskiemu, na którego terytorium znajdują się takie urządzenia. Państwo to może domagać się od przedsiębiorstw wszelkich dodatkowych informacji, w szczególności w celu upewnienia się, że produkty uboczne, o których mowa w pierwszym akapicie, nie są wykorzystywane na rynku wspólnotowym jako substancje słodzące przeznaczone do spożycia przez ludzi.

Najpóźniej do dnia 31 stycznia każdego roku dane państwo członkowskie przekazuje Komisji szczegółowe sprawozdanie zawierające informacje dotyczące poprzedniego roku. Pierwsze sprawozdanie przekazuje się najpóźniej do dnia 31 stycznia 2007 r.

Artykuł 6

Produkcja realizowana przez przedsiębiorstwo

1. Do celów stosowania tytułu II rozporządzenia (WE) nr 318/2006 „produkcja cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego realizowana przez przedsiębiorstwo” oznacza produkcję cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego, określonych w art. 3, 4 i 5 niniejszego rozporządzenia, faktycznie wytworzoną przez to przedsiębiorstwo.

2. Dla danego roku gospodarczego łączną produkcją cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przedsiębiorstwa jest produkcja, o której mowa w ust. 1:

— zwiększona o ilość cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przeniesioną na ten rok gospodarczy i pomniejszona o ilość cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przeniesioną na następny rok gospodarczy, na podstawie odpowiednio art. 14 i 19 rozporządzenia (WE) nr 318/2006,

▼C2

— zwiększona o ilość wyprodukowaną przez przetwórców w ramach umów zgodnie z ust. 3 i zmniejszona o ilość wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo na rachunek zleceniodawców w ramach umowy zgodnie z ust. 3.

▼B

3. ►C2 Jeśli dwa przedsiębiorstwa przedłożą zainteresowanemu państwu członkowskiemu podpisane pisemne wnioski, ilość cukru wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo (zwane dalej „przetwórcą”) w ramach umowy z dostarczonego surowca na rachunek innego przedsiębiorstwa (zwanego dalej „zleceniodawcą”), uważa się za część produkcji zleceniodawcy, o ile spełniony jest jeden z poniższych warunków: ◄

a) łączna produkcja cukru przetwórcy jest mniejsza od jego kwoty;

▼M2

b) łączna produkcja cukru przetwórcy i zleceniodawcy przewyższa sumę ich kwot; lub

(i) w odniesieniu do roku gospodarczego 2006/2007, sumę ustalonych dla nich progów zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 493/2006 ([1]);

(ii) w odniesieniu do roku gospodarczego 2007/2008, sumę ustalonych dla nich progów zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 290/2007 ([2]);

(iii) począwszy od roku gospodarczego 2008/2009, sumę ustalonych dla nich progów zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 318/2006 lub, w stosownych przypadkach, z art. 19a ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

▼C2

Łączną produkcją cukru, określoną w akapicie pierwszym lit. b), realizowaną przez przedsiębiorstwo, jest produkcja, o której mowa w ust. 1, do której dodaje się ilość przeniesioną z poprzedniego roku gospodarczego i ilość wyprodukowaną przez przetwórców na rachunek wspomnianego przedsiębiorstwa w ramach umowy, i od której odejmuje się ilość wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo na rachunek zleceniodawców w ramach umowy.

▼B

Zamiast faktycznie wyprodukowanych ilości, o których mowa w akapicie drugim, właściwe organy państw członkowskich mogą, w przypadku gdy łączna produkcja jest wyższa, wykorzystać produkcję oszacowaną na podstawie umów dostawy zawartych przez przedsiębiorstwa.

4. Jeżeli zakłady zleceniodawcy i przetwórcy leżą na terytorium różnych państw członkowskich, wniosek określony w ust. 3 zostaje skierowany do dwóch zainteresowanych państw członkowskich. W takiej sytuacji zainteresowane państwa członkowskie porozumiewają się w kwestii odpowiedzi, której udzielą i podejmują niezbędne kroki w celu sprawdzenia, czy spełniane są warunki określone we wspomnianym ustępie.

5. Ilość cukru wyprodukowana przez przetwórcę może być uważana za wyprodukowaną przez zleceniodawcę, jeżeli w przypadkach działania siły wyższej, uznanych przez państwo członkowskie, buraki, trzcina lub melasa muszą zostać przetworzone na cukier w przedsiębiorstwie innym niż przedsiębiorstwo zleceniodawcy.

([1]) Dz.U. L 89 z 28.3.2006, s. 11.
([2]) Dz.U. L 78 z 17.3.2007, s. 20.

▼B

ROZDZIAŁ III

ZATWIERDZANIE PRODUCENTÓW I ZAKŁADÓW RAFINACYJNYCH

Artykuł 7

Wnioski o przyznanie zatwierdzenia

1. Zatwierdzenie mogą otrzymać przedsiębiorstwa, które składają wniosek o zatwierdzenie i prowadzą działalność jako:

a) producent cukru;

b) producent izoglukozy;

c) producent syropu inulinowego;

d) ►C2 rafineria przemysłowa w rozumieniu art. 2 pkt 13 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 ◄.

Wniosek określony w akapicie pierwszym zostaje złożony do właściwego organu państwa członkowskiego lub państw członkowskich, na których terytorium dane przedsiębiorstwo prowadzi swoją działalność.

Przedsiębiorstwo może złożyć wniosek o zatwierdzenie dotyczący jednego bądź kilku rodzajów działalności wymienionych w akapicie pierwszym.

2. We wniosku o zatwierdzenie przedsiębiorstwo podaje swoją nazwę, adres, zdolności produkcyjne cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego, a w odpowiednim przypadku — liczbę zakładów produkcyjnych działających w państwie członkowskim, podając adres i zdolność produkcyjną każdego z tych zakładów.

3. Przedsiębiorstwo, które składa wniosek o zatwierdzenie działalności z tytułu ust. 1 akapit pierwszy lit. d), przedstawia dowód na to, że działalność ta odpowiada definicji podanej w art. 2 ust. 13 rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

Artykuł 8

Zobowiązania

1. W celu otrzymania zatwierdzenia, przedsiębiorstwo zobowiązuje się na piśmie, że będzie:

a) niezwłocznie zgłaszać właściwym organom państwa członkowskiego wszelkie zmiany dotyczące danych określonych w art. 7 ust.2;

b) prowadzić i udostępniać właściwemu organowi państwa członkowskiego ewidencję zgodnie z art. 9 oraz ustalone ceny sprzedaży zgodnie z art. 13;

c) przekazywać informacje państwu członkowskiemu zgodnie art. 21;

d) dostarczać, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do zarządzania i kontroli.

2. Zatwierdzenie przyjmuje formę aktu wydanego przez właściwy organ, wraz z dokumentem podpisanym przez przedsiębiorstwo podejmujące zobowiązania określone w ust. 1.

▼B

3. Zatwierdzenie zostaje cofnięte, jeśli stwierdzono, że jeden z warunków przewidzianych w ust. 1 nie jest spełniany. Wycofanie zatwierdzenia może nastąpić w roku gospodarczym. Wycofanie nie działa wstecz.

Artykuł 9

Rejestry

Właściwy organ państwa członkowskiego określa ewidencję, jaką prowadzić musi każde przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 7 i 8, w każdym z zakładów produkcyjnych, a także okresowość prowadzonych rejestrów, które należy prowadzić w cyklu miesięcznym.

Rejestry przechowywane są przez przedsiębiorstwo przez okres co najmniej trzech lat następujących po roku bieżącym i zawierają co najmniej następujące elementy:

▼C2

1) ilości przyjętego surowca, a w przypadku buraka i trzciny cukrowej zawartość cukru, określoną przy dostawie do przedsiębiorstwa;

2) w stosownych przypadkach, przyjęte produkty końcowe lub półprodukty;

3) ilość uzyskanych produktów końcowych, a także ilość produktów ubocznych;

▼B

4) straty podczas procesu przetwarzania;

5) ilości zniszczone wraz z uzasadnieniem ich zniszczenia;

6) ilości wysłanych produktów końcowych.

Artykuł 10

Przeprowadzanie kontroli

1. W trakcie każdego roku gospodarczego właściwy organ państwa członkowskiego dokonuje kontroli każdego zatwierdzonego producenta i zatwierdzonego zakładu rafinacyjnego.

2. Kontrole mają na celu stwierdzenie dokładności i kompletności danych w ewidencjach, o których mowa w art. 9, oraz powiadomień, o których mowa w art. 21, w szczególności z zastosowaniem analizy zbieżności pomiędzy ilością dostarczonego surowca a ilością otrzymanych produktów końcowych, a także analizy zgodności dokumentów handlowych lub innych istotnych dokumentów.

Kontrole obejmują sprawdzenie dokładności przyrządów do ważenia oraz analiz laboratoryjnych wykorzystywanych do określenia dostaw surowców i przekazania ich do produkcji oraz oszacowania otrzymanych produktów i zmian stanu zapasów.

►C2 Kontrole obejmują sprawdzenie dokładności i kompletności danych ◄ wykorzystywanych do ustalenia średnich miesięcznych cen sprzedaży przez przedsiębiorstwo określonych w art. 13 ust. 2.

Odnośnie do producentów cukru, kontrole dotyczą również przestrzegania obowiązku zapłaty minimalnej ceny producentom buraków.

Co najmniej raz na dwa lata kontrole obejmują bezpośrednie kontrole zapasów.

▼B

3. Jeśli właściwe organy państwa członkowskiego przewidziały, że niektóre elementy kontroli mogą być realizowane na podstawie próbki, musi ona zapewniać rzetelny i reprezentatywny poziom kontroli.

4. Państwo członkowskie może zażądać od zatwierdzonych przedsiębiorstw, by zwróciły się do uznanych w państwie członkowskim służb zatwierdzających rachunki w celu wystawienia przez nie zaświadczenia dotyczącego danych w zakresie cen, o których mowa w art.13.

5. Po każdej kontroli sporządzane jest sprawozdanie z kontroli podpisane przez inspektora, w którym szczegółowo opisane są poszczególne elementy kontroli. Sprawozdanie to zawiera w szczególności:

a) datę kontroli i obecne osoby;

b) okres i ilości objęte kontrolą;

c) zastosowane techniki kontroli, w tym — o ile dotyczy — odnośniki do metod pobierania próbek;

d) wyniki kontroli i ewentualnie wymagane środki naprawcze;

e) ocenę wagi, skali, stopnia trwałości i czasu trwania ewentualnie stwierdzonych błędów i nieprawidłowości, wraz ze wszystkimi innymi elementami, które należy uwzględnić przy zastosowaniu sankcji.

Każde sprawozdanie z kontroli jest archiwizowane i przechowywane przez co najmniej trzy lata następujące po roku, w którym przeprowadzono kontrolę, w sposób ułatwiający dostęp do niego służbom kontrolnym Komisji.

▼M2

6. Państwa członkowskie pomagają sobie wzajemnie w celu zapewnienia skutecznych kontroli oraz zapewnienia autentyczności składanych dokumentów lub dokładności wymienianych danych.

▼B

Artykuł 11

Kary

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego stwierdzi rozbieżność między posiadanymi zapasami a zapasami odnotowanymi w ewidencjach określonych w art. 9 lub niespójności pomiędzy ilością surowca a produktami końcowymi bądź między istotnymi dokumentami a zadeklarowanymi lub zewidencjonowanymi ilościami, określa lub, w stosownym przypadku, szacuje rzeczywiste ilości produkcji i zapasów dla bieżącego roku gospodarczego i ewentualnie poprzednich lat gospodarczych.

Każda ilość produkcji, na podstawie której sporządzono nieprawidłową deklarację i która spowodowała nienależne korzyści finansowe, podlega opłacie 500 EUR za tonę danej ilości.

2. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego stwierdza, że przedsiębiorstwo nie wypełniło zobowiązań przewidzianych w art. 8 i że brakuje odpowiednich dokumentów wystarczających do osiągnięcia celów kontroli przewidzianej w art. 10 ust. 2, właściwy organ nakłada karę 500 EUR za tonę, stosowaną do ilości ryczałtowej produktu końcowego określonej przez państwo członkowskie w zależności od wagi naruszenia.

▼B

3. Ustępy 1 i 2 nie znajdują zastosowania w przypadku, gdy stwierdzone błędy i nieprawidłowości nie przekraczają 5 % wagi ilości produktów końcowych zadeklarowanych lub zarejestrowanych i poddanych kontroli, lub jeżeli wynikły one z powodu przeoczenia lub zwykłego błędu administracyjnego, pod warunkiem że podjęte zostaną środki naprawcze w celu uniknięcia podobnych uchybień w przyszłości.

4. Kary przewidziane w ust. 1 i 2 nie mają zastosowania w przypadkach działania siły wyższej.

Artykuł 12

Przekazywanie informacji Komisji

1. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji:

a) listę zatwierdzonych przedsiębiorstw;

b) kwotę przyznaną każdemu z zatwierdzonych producentów.

Powiadomienie dokonywane jest najpóźniej do dnia 31 stycznia każdego roku gospodarczego. Dla roku gospodarczego 2006/2007 pierwszego powiadomienia dokonuje się najpóźniej do dnia 31 lipca 2006 r.

W przypadku cofnięcia zatwierdzenia państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia o tym Komisję.

2. Najpóźniej do dnia 31 marca następującego po danym roku gospodarczym państwo członkowskie przedstawia Komisji roczne sprawozdanie zawierające informacje dotyczące liczby kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 10 oraz nieprawidłowości stwierdzonych podczas każdej kontroli, podjętych działań i zastosowanych kar.

ROZDZIAŁ IV

CENY

Artykuł 13

Ustalenie średnich cen

1. Każdego miesiąca przedsiębiorstwa zatwierdzone zgodnie z art. 7 i 8 niniejszego rozporządzenia, a także przetwórcy zatwierdzeni zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 ustalają, odpowiednio dla cukru białego kwotowego i cukru białego pozakwotowego, następujące średnie ceny:

a) za poprzedni miesiąc, średnie ceny sprzedaży lub odpowiednio cenę zakupu, a także odpowiadającą im ilość sprzedaną lub odpowiednio ilość zakupioną;

b) dla bieżącego miesiąca i dwóch następnych miesięcy, średnie prognozowane ceny sprzedaży, lub odpowiednio cenę zakupu, i odpowiadającą im ilość przewidziane w ramach umów lub innych transakcji.

Cena dotyczy białego cukru w hurcie, luzem, po opuszczeniu fabryki, o standardowej jakości zgodnie z załącznikiem I pkt II do rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006.

▼M1

Rozróżnienie między cukrem kwotowanym a niekwotowanym nie ma zastosowania wobec rafinerii.

▼B

2. Aby umożliwić kontrole przewidziane w art. 10, zatwierdzone przedsiębiorstwa zachowują dane dotyczące ustalania cen i ilości, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przez co najmniej trzy kolejne lata po ich ustaleniu.

▼M1

3. Przepisów przewidzianych w ust. 1 i 2 nie stosuje się wobec przetwórców, których zakupy cukru nie przekraczają 2 000 ton w danym roku kalendarzowym.

▼B

Artykuł 14

Informacje dotyczące cen

▼M5

Każdego miesiąca Komisja informuje Komitet Zarządzający ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych o średniej cenie białego cukru przekazanej podczas miesiąca poprzedzającego datę informacji.

▼B

Cena jest zróżnicowana w zależności od białego cukru kwotowego i pozakwotowego

Informacje oparte są na średniej ważonej cen ustalonych przez przedsiębiorstwa na podstawie art. 13 ust.1 lit. a) i zgłoszonych zgodnie z art. 15.

▼M2

Artykuł 14a

Informacje dodatkowe

Oprócz przekazywania informacji dotyczących cen, zebranych na poziomie Wspólnoty zgodnie z art. 14 niniejszego rozporządzenia, Komisja informuje Komitet Zarządzający ds. Cukru także o cenach i ilościach cukru surowego i cukru białego przywożonego z krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku w ramach uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ([1]) oraz z krajów najsłabiej rozwiniętych wymienionych w kolumnie D załącznika I do rozporządzenia Rady (WE) nr 980/2005 ([2]) na podstawie zgłoszeń celnych i na podstawie danych znajdujących się w bazie danych Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich.

▼B

Artykuł 15

Postanowienia przejściowe w sprawie przekazania danych dotyczących cen

▼M1

Najpóźniej do dnia 20 października 2006 r., 20 stycznia 2007 r., 20 kwietnia 2007 r., 20 lipca 2007 r., 20 października 2007, 20 stycznia 2008 r. i 20 kwietnia 2008 r. przedsiębiorstwa zatwierdzone zgodnie z art. 7 i 8 niniejszego rozporządzenia oraz przetwórcy zatwierdzeni

([1]) Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 169 z 30.6.2005, s. 1.

▼M1

zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 przekazują Komisji informacje o cenach ustalonych w ciągu poprzednich trzech miesięcy zgodnie z art. 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

▼B

Odbiór, przetwarzanie i przechowywanie danych są zapewnione przez Komisję w sposób gwarantujący ich poufność.

Inne podmioty działające na rynku cukru, w szczególności kupujący, mogą informować Komisję o średniej cenie cukru, ustalonej przy zachowaniu zasad wymienionych w art. 13. Podmioty te podają swoje nazwisko, adres i nazwę przedsiębiorstwa.

▼M2

Artykuł 15a

Przepisy końcowe w sprawie przekazywania danych dotyczących cen

Każde przedsiębiorstwo podlegające zobowiązaniu ustanowionemu w art. 13 przekazuje przed 15. dniem każdego miesiąca informacje ustalone zgodnie z art. 13 ust. 1 państwu członkowskiemu, przez które zostało zatwierdzone. Pierwszą informację do państwa członkowskiego przekazuje się przed dniem 15 sierpnia 2008 r. i dotyczy ona danych ustalonych w maju i czerwcu 2008 r.

▼M7

Przed zakończeniem każdego miesiąca każde państwo członkowskie przekazuje Komisji informacje na temat średnich wartości cen zebrane na szczeblu krajowym, jak również łączne stosowne ilości i odchylenia standardowe. Średnie wartości i odchylenia standardowe są ważone względem ilości, o których przedsiębiorstwa poinformowały na podstawie akapitu powyżej. Informacje te są przekazywane zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 792/2009 ([1]).

▼M2

Odbiór, przetwarzanie i przechowywanie danych są dokonywane przez państwa członkowskie oraz Komisję w sposób gwarantujący ich odpowiednią poufność.

Na podstawie zwykłego wniosku skierowanego do państwa członkowskiego Komisja może mieć dostęp do poszczególnych danych przesłanych przez zatwierdzone podmioty zgodnie z art. 13 ust. 1.

Inne podmioty działające na rynku cukru, w szczególności kupujący, mogą przekazywać Komisji średnią cenę cukru, ustaloną zgodnie z art. 13. Podmioty te podają swoje nazwisko, nazwę przedsiębiorstwa oraz adres.

▼B

Artykuł 16

Umowa dostawy

1. Do celów art. 6 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 umowa zawarta między producentem cukru a sprzedawcą buraków uprawiającym buraki uważana jest za umowę dostawy.

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 792/2009 z dnia 31 sierpnia 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady, zgodnie z którymi państwa członkowskie przekazują Komisji informacje i dokumenty dotyczące wdrożenia wspólnej organizacji rynków, systemu płatności bezpośrednich, promocji produktów rolnych oraz systemów stosowanych w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych i mniejszych wysp Morza Egejskiego (Dz.U. L 228 z 1.9.2009, s. 3).

▼B

2. W przypadku gdy producent przenosi część swojej produkcji na kolejny rok gospodarczy na mocy art. 14 lub art. 19 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, kwota tego producenta jest uważana za zmniejszoną w odniesieniu do tego roku o ilość przeniesioną do celów art. 6 ust. 5 tego rozporządzenia.

3. Wyłącznie umowy zawarte przed wszystkimi zasiewami i w każdym przypadku:

— przed dniem 1 kwietnia we Włoszech,

— przed dniem 1 maja w pozostałych państwach członkowskich

uznaje się za umowy przedsiewne.

▼M2

Artykuł 16a

Warunki zakupu buraków

Porozumienia branżowe i umowy dostawy określone w art. 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 są zgodne z warunkami zakupu ustanowionymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 17

Zwiększanie i zmniejszanie cen

1. Do celów zwiększania lub zmniejszania cen przewidzianego w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 cena minimalna kuraka kwotowego, o której mowa w ust. 1 tego artykułu, zostaje za każde 0,1 % zawartości sacharozy:

a) zwiększona o nie mniej niż:

   i) 0,9 % za zawartość przekraczającą 16 %, lecz nieprzekraczającą 18 %;

   ii) 0,7 % za zawartość przekraczającą 18 %, lecz nieprzekraczającą 19 %;

   iii) 0,5 % za zawartość przekraczającą 19 %, lecz nieprzekraczającą 20 %;

b) zmniejszona o nie więcej niż:

   i) 0,9 % za zawartość poniżej 16 %, lecz nie poniżej 15,5 %;

   ii) 1 % za zawartość poniżej 15,5 %, lecz nie poniżej 14,5 %.

Cena za buraki o zawartości sacharozy przekraczającej 20 % nie może być niższa niż cena minimalna skorygowana zgodnie z lit. a) ppkt iii).

2. Umowy na dostawy oraz porozumienia handlowe w rozumieniu art. 6 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 mogą przewidywać, w odniesieniu do zwiększania lub zmniejszania cen, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu:

a) dalsze zwiększanie cen za zawartość sacharozy przekraczającej 20 %;

b) dalsze zmniejszanie cen za zawartość sacharozy nieprzekraczającej 14,5 %.

▼B

Takie umowy oraz porozumienia mogą definiować, w przypadku buraków o zawartości sacharozy nieprzekraczającej 14,5 %, buraki nadające się do przetworzenia na cukier, jeżeli dalsze zmniejszanie cen za zawartość sacharozy nieprzekraczającej 14,5 %, ale przekraczającej minimalną zawartość sacharozy określoną w takiej definicji, jest ustalone we wspomnianych umowach i porozumieniach.

Jeżeli definicja, o której mowa w akapicie drugim, nie została zawarta w umowach oraz porozumieniach, dane państwo członkowskie może ustanowić taką definicję. W takim przypadku ustala ono równocześnie dalsze zmniejszanie cen, o którym mowa w tym akapicie.

▼M1

ROZDZIAŁ V

KWOTY I OPŁATA PRODUKCYJNA

▼B

Artykuł 18

Dodatkowe kwoty cukru

1. Dodatkowe kwoty cukru, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, mogą zostać przyznane wyłącznie tym producentom cukru, którym przyznano kwoty w roku gospodarczym 2005/2006.

2. We wniosku o dodatkowe kwoty cukru przedsiębiorstwo określa, czy chciałoby otrzymać dodatkową kwotę w roku gospodarczym 2006/2007 lub 2007/2008.

W przypadku przyznania dodatkowej kwoty przedsiębiorstwu państwo członkowskie podaje rok gospodarczy, od którego decyzja o przyznaniu staje się skuteczna. Jednakże decyzje o przyznaniu podjęte po dniu 1 stycznia 2007 r. stają się skuteczne od roku gospodarczego 2007/2008.

▼M1

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji informację o terminie płatności jednorazowej kwoty, o której mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, w ciągu dziesięciu dni roboczych od wyznaczenia tego terminu.

Państwa członkowskie powiadamiają każde przedsiębiorstwo cukrownicze o wysokości należnej kwoty co najmniej miesiąc przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, jednakże nie później niż 31 stycznia 2008 r.

▼B

Artykuł 19

Dodatkowe kwoty izoglukozy

1. Włochy, Litwa i Szwecja przyznają dodatkowe kwoty izoglukozy, o których mowa w art. 9 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 w jednym lub kilku z czterech lat gospodarczych od 2006/2007 do 2009/2010 w taki sposób, aby uniknąć dyskryminacji między zainteresowanymi przedsiębiorstwami.

2. Każde przedsiębiorstwo musi wnieść jednorazową opłatę, o której mowa w art. 9 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, przed terminem wyznaczonym przez państwo członkowskie, lecz nie później niż do dnia 31 grudnia roku gospodarczego, od którego dodatkowa kwota izoglukozy jest przyznawana.

▼B

Jeżeli jednorazowa opłata nie zostaje wniesiona najpóźniej przed data końcową określoną w akapicie pierwszym, uznaje się, że dodatkowe kwoty izoglukozy nie zostały przyznane danemu przedsiębiorstwu.

▼M1

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji informację o terminie, o którym mowa w ust. 2, w ciągu dziesięciu dni roboczych od wyznaczenia tego terminu.

Państwa członkowskie powiadamiają każdego producenta izoglukozy o wysokości należnej kwoty co najmniej miesiąc przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, jednakże nie później niż 30 listopada roku gospodarczego, na który kwota została przyznana.

▼B

Artykuł 20

Przypisanie zbiorów buraków

Cukier otrzymany z buraków zasianych podczas danego roku gospodarczego jest przypisywany następnemu rokowi gospodarczemu.

Jednakże Hiszpania, Włochy i Portugalia, z zastrzeżeniem odpowiedniego systemu kontroli, mogą postanowić, że cukier uzyskany z buraków zasianych jesienią w danym roku gospodarczym jest przypisywany bieżącemu rokowi gospodarczemu.

Hiszpania, Włochy i Portugalia informują Komisję o ich decyzji podjętej zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej do dnia 30 września 2006 r.

▼M1

Artykuł 20a

Opłata produkcyjna

Począwszy od roku gospodarczego 2007/2008, państwa członkowskie powiadamiają, najpóźniej dnia 31 stycznia każdego roku, każdego zatwierdzonego producenta cukru i izoglukozy o opłacie produkcyjnej należnej za bieżący rok gospodarczy.

▼B

Artykuł 21

Informacje dotyczące produkcji i zapasów

▼M2

1. Przed 20. dniem każdego miesiąca każdy zatwierdzony producent cukru lub zakład rafinacyjny powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego, w którym odbywa się produkcja lub rafinacja, o ogólnej ilości cukrów i syropów, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a)–d), wyrażonej jako cukier biały:

a) będących w jego posiadaniu lub objętych gwarancją; oraz

b) przechowywanych w swobodnym obrocie na terytorium Wspólnoty na koniec poprzedniego miesiąca.

▼M2

Wspomniane ilości są podawane w rozbiciu na:

a) cukier wyprodukowany przez dane przedsiębiorstwo, z podaniem ilości cukru w ramach kwoty, poza kwotą, przeniesionych lub wycofanych, zgodnie z art. 14 lub art. 19 rozporządzenia (WE) nr 318/2006. Ponadto w ilościach cukru kwotowego na koniec lipca, sierpnia i września określa się ilość, która pochodzi z produkcji w ramach kolejnego roku gospodarczego;

b) ►C1 inny cukier ◄.

▼B

2. ►C2 Przed końcem drugiego miesiąca następującego po danym miesiącu każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilościach cukru składowanych na koniec każdego miesiąca przez przedsiębiorstwo ◄, o którym mowa w ust. 1, w podziale na rodzaj cukru zgodnie z akapitem drugim tego ustępu.

W przypadku składowania w państwach członkowskich innych niż państwo, które powiadamia Komisję, przed końcem następnego miesiąca musi ono powiadomić zainteresowane państwa członkowskie o składowanych ilościach i miejscach składowania na ich terytorium.

3. Przed dniem 30 listopada każdy zatwierdzony producent izoglukozy lub syropu inulinowego powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego, w którym odbywa się produkcja, ►C2 o ilościach izoglukozy wyrażonych w suchej masie lub odpowiednio syropu inulinowego wyrażonych jako cukier biały, należących do niego i składowanych w swobodnym obrocie na terytorium Wspólnoty na koniec poprzedniego roku gospodarczego ◄, w rozbiciu na:

a) izoglukozę lub syrop inulinowy wyprodukowane przez dane przedsiębiorstwo, z podaniem ilości w ramach kwoty, poza kwotą lub przeniesionych zgodnie z art. 14 lub art. 19 rozporządzenia nr (WE) 318/2006;

b) inne.

▼C2

Przed dniem 31 grudnia każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilościach izoglukozy i syropu inulinowego składowanych na koniec poprzedniego roku gospodarczego, według podziału w akapicie pierwszym.

▼B

4. Przed dniem 15 dniem każdego miesiąca każde przedsiębiorstwo produkujące izoglukozę powiadamia państwo członkowskie, na którego terytorium odbywa się produkcja, o ilościach izoglukozy wyrażonych w suchej masie, rzeczywiście wyprodukowanych w poprzednim miesiącu.

W odniesieniu do każdego miesiąca i przed końcem drugiego miesiąca państwa członkowskie powiadamiają Komisję o produkcji izoglukozy w każdym zainteresowanym przedsiębiorstwie.

Informacje o ilościach wyprodukowanych w ramach systemu uszlachetniania czynnego są podawane oddzielnie.

Artykuł 22

Bilans dostaw

1. Dla każdego roku gospodarczego sporządza się wspólnotowy bilanse dostaw cukru, izoglukozy i syropu inulinowego. Bilanse są konsolidowane pod koniec następnego roku gospodarczego.

▼B

2. ►C2 Przed dniem 1 marca państwa członkowskie ustalają przybliżone wielkości produkcji cukru i syropu inulinowego z bieżącego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na ich terytorium i powiadamiają o nich Komisję. ◄ Produkcję cukru przedstawia się w podziale na poszczególne miesiące.

W przypadku departamentów francuskich na Gwadelupie i Martynice oraz Hiszpanii w odniesieniu do cukru wyprodukowanego z trzciny cukrowej informacje o przybliżonej wielkości produkcji sporządza się i przekazuje przed dniem 1 lipca.

3. Przed dniem 1 czerwca państwa członkowskie powiadamiają Komisję o powierzchni upraw i produkcji buraków przeznaczonych do produkcji odpowiednio cukru, bioetanolu lub innych produktów oraz o cykorii przeznaczonej do produkcji syropu inulinowego w bieżącym roku gospodarczym i w następnym roku gospodarczym (na podstawie prognoz).

4. ►C2 Przed dniem 30 listopada państwa członkowskie ustalają ostateczne wielkości produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego z poprzedniego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na jego terytorium i powiadamiają o nich Komisję. ◄ Całkowitą produkcję cukru przedstawia się w podziale na poszczególne miesiące.

5. Jeżeli występuje konieczność zmiany ostatecznej wielkości produkcji cukru na podstawie przekazanych informacji, o których mowa w ust. 4, różnica, która z niej wypływa, jest uwzględniana podczas określania ostatecznej produkcji w roku gospodarczym, w którym różnica została stwierdzona.

ROZDZIAŁ VI

PUBLICZNY SKUP INTERWENCYJNY

SEKCJA 1

Oferty dla agencji interwencyjnych

Artykuł 23

Oferta

1. Oferta w ramach interwencji jest przedstawiana na piśmie agencji interwencyjnej państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się oferowany cukier w momencie składania oferty.

2. Oferta jest ważna jedynie wtedy, gdy jest składana przez zatwierdzonego producenta w rozumieniu art. 7 i 8, w odniesieniu do cukru wyprodukowanego przez niego w ramach kwoty w bieżącym roku gospodarczym, składowanego w momencie składania oferty oddzielnie w zatwierdzonym miejscu składowania zgodnie z art. 24.

3. W jednym roku gospodarczym państwa członkowskie mogą przyjąć w ramach interwencji maksymalną ilość określoną dla każdego w nich w ►M2 załącznik I ◄. W przypadku gdy oferty przekraczają ilości maksymalne, właściwy organ państwa członkowskiego stosuje w odniesieniu do ofert jednolity współczynnik redukcji w taki sposób, aby całkowita zaakceptowana ilość była równa dostępnej ilości.

▼B

4. Przed rozpoczęciem każdego roku gospodarczego Komisja zmienia ilości ustalone w ►M2 załącznik I ◄ do niniejszego rozporządzenia w zależności od dostosowań, o których mowa w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, i w ramach całkowitej ilości ustalonej w art. 18 ust. 2 tego rozporządzenia.

Ilości ustalone w ►M2 załącznik I ◄ do niniejszego rozporządzenia są zmieniane, w stosownych przypadkach, w ciągu ostatniego kwartału każdego roku gospodarczego w zależności od niewykorzystanych ilości, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 i w ramach całkowitej ilości ustalonej w art. 18 ust. 2 tego rozporządzenia.

Artykuł 24

Zatwierdzenie miejsca składowania

1. Na wniosek producenta do agencji interwencyjnej zatwierdzenie jest wydawane wyłącznie na miejsce składowania, które spełnia następujące warunki

a) jest dostosowane do przechowywania cukru;

b) jest usytuowane w miejscu umożliwiającym transport odbieranego cukru;

c) umożliwia oddzielne składowanie ilości objętych skupem interwencyjnym.

Agencje interwencyjne mogą określić dodatkowe warunki.

2. Zatwierdzenie miejsca składowania jest wydawane w odniesieniu do składowania luzem lub składowania w opakowaniach. Określa ono całkowitą ilość składowanego cukru nieprzekraczającą pięćdziesięciokrotnej dziennej zdolności wydania cukru, którą wnioskodawca zobowiązuje się udostępnić agencji interwencyjnej. Zatwierdzenie określa całkowitą ilość, na którą jest wydawane, i dzienną zdolność wydania cukru.

3. Cukier musi być składowany w taki sposób, aby był dostępny i możliwy do zidentyfikowania. W przypadku cukru w opakowaniach musi on znajdować się na paletach, z wyjątkiem „dużych opakowań”.

4. Agencja interwencyjna cofa zatwierdzenie, jeżeli stwierdzi, że jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, nie jest spełniony. Cofnięcie zatwierdzenia może nastąpić w ciągu roku gospodarczego. Wycofanie nie działa wstecz.

Artykuł 25

Minimalna wymagana jakość cukru

1. Cukier oferowany w ramach interwencji musi odpowiadać następującym wymogom:

a) musi być wyprodukowany w ramach kwoty w roku gospodarczym, w którym oferta jest składana;

b) mieć postać krystaliczną.

▼B

2. Cukier biały oferowany w ramach interwencji musi być cukrem solidnej i dobrej jakości handlowej, w stanie sypkim, o wilgotności nieprzekraczającej 0,06 %.

3. Cukier surowy oferowany w ramach interwencji musi być cukrem solidnej i dobrej jakości handlowej, którego uzysk, obliczony zgodnie z przepisami załącznika I pkt III do rozporządzenia (WE) nr 318/2006, nie jest niższy niż 89 %.

Surowy cukier trzcinowy ma współczynnik bezpieczeństwa nieprzekraczający 0,30.

Surowy cukier buraczany posiada:

— wartość pH, która nie jest niższa od 7,9 w chwili przyjęcia oferty,

— zawartość cukru inwertowanego nieprzekraczającą 0,07 %,

— temperaturę, która nie pociąga za sobą żadnego ryzyka zepsucia,

— współczynnik bezpieczeństwa, który nie jest wyższy niż 0,45, w przypadku gdy stopień polaryzacji wynosi 97 lub więcej, lub zawartość wilgoci nieprzekraczającą 1,4 %, w przypadku gdy stopień polaryzacji jest niższy niż 97.

Współczynnik bezpieczeństwa określa się, dzieląc procentową zawartość wilgoci w danym cukrze przez różnicę między wartością 100 a stopniem polaryzacji tego cukru.

Artykuł 26

Partia

Każda oferta cukru w ramach interwencji jest przedstawiana w partiach.

Do celów niniejszej sekcji określenie „partia” oznacza przynajmniej 2 000 ton cukru jednolitego pod względem jakościowym i opakowania, który znajduje się w tym samym miejscu składowania.

Artykuł 27

Treść oferty

1. Oferta składana agencji interwencyjnej zawiera:

a) nazwisko/nazwę i adres oferenta;

b) miejsce składowania, w którym cukier znajduje się w chwili składania oferty;

c) zdolność wydania cukru gwarantowaną przy odbiorze oferowanego cukru;

d) ilość netto oferowanego cukru;

e) rodzaj, jakość oferowanego cukru i rok gospodarczy, w którym został wyprodukowany;

f) rodzaj opakowania.

▼B

2. Agencja interwencyjna może wymagać dodatkowych informacji.

3. Do oferty dołączona jest deklaracja stron zaświadczająca, że dany cukier nie był uprzednio zakupiony w ramach interwencji, że są one jego właścicielami oraz że cukier odpowiada wymogom ustalonym w art. 25 ust. 1 lit. a).

Artykuł 28

Rozpatrywanie ofert

1. Oferta pozostaje ważna przez okres trzech tygodni od daty jej złożenia. Jednakże może zostać wycofana w ciągu tego okresu za zgodą agencji interwencyjnej.

2. Agencja interwencyjna rozpatruje ofertę. Zatwierdza ją nie później niż do końca okresu, o którym mowa w ust. 1. Jednakże agencja interwencyjna odrzuca ofertę, jeżeli podczas rozpatrywania okazuje się, że jeden z warunków nie został spełniony

SEKCJA 2

Składowanie

Artykuł 29

Umowy składu

1. Umowy składu, które mają być zawarte między oferentami a agencją interwencyjną przed przyjęciem oferty, są zawierane na czas nieokreślony.

Umowy składu stają się skuteczne pięć tygodni od dnia zatwierdzenia oferty i wygasają z końcem dziesięciodniowego okresu, w trakcie którego odbiór ilości danego cukru zostaje zakończony.

Do celów niniejszego artykułu „okres dziesięciodniowy” oznacza jeden z następujących okresów każdego miesiąca kalendarzowego: od pierwszego do dziesiątego, od jedenastego do dwudziestego, lub od dwudziestego pierwszego do końca miesiąca.

2. Umowy składu określają w szczególności:

a) że umowa wygasa zgodnie z warunkami wymienionymi w niniejszym rozporządzeniu, z co najmniej dziesięciodniowym okresem wypowiedzenia;

b) wysokość kosztów składowania ponoszonych przez agencję interwencyjną.

3. Agencja interwencyjna pokrywa koszty składowania, począwszy od dziesięciodniowego okresu, w którym umowa określona w ust. 2 staje się skuteczna, do wygaśnięcia umowy.

4. Koszty składowania nie mogą przekroczyć kwoty 0,48 EUR za tonę i za dziesięciodniowy okres.

5. Umowa składu wygasa po zakończeniu odbioru, o którym mowa w art. 50.

▼B

Artykuł 30

Przeniesie własności

1. Przeniesienie prawa własności cukru stanowiącego przedmiot umowy składu następuje podczas płatności za cukier.

2. Do chwili odbioru sprzedający pozostaje odpowiedzialny za jakość cukru, o którym mowa w ust. 1, oraz za opakowanie, w którym cukier został przyjęty przez agencję interwencyjną.

Artykuł 31

Dostosowanie norm jakości lub opakowania

1. W przypadku stwierdzenia, że ilość cukru nie odpowiada wymaganiom, o których mowa w art. 25, sprzedający niezwłocznie zastępuje tę ilość równoważną ilością cukru spełniającego te wymagania, znajdującą się albo w tym samym miejscu składowania, albo w innym miejscu składowania zatwierdzonym zgodnie z art. 24.

2. Jeżeli cukier jest składowany w opakowaniu i stwierdza się, że dane opakowanie nie odpowiada przewidzianym warunkom, agencja interwencyjna wymaga, aby sprzedający zastąpił je opakowaniem zgodnym z normą.

SEKCJA 3

Warunki skupu interwencyjnego

Artykuł 32

Cena skupu i jakość cukru białego

1. Cena skupu interwencyjnego cukru białego wynosi:

— 505,52 EUR za tonę w roku gospodarczym 2006/2007;

— 433,20 EUR za tonę w roku gospodarczym 2007/2008;

— 323,52 EUR za tonę w latach gospodarczych 2008/2009 i 2009/2010.

2. Cukier biały dzieli się na cztery następujące kategorie:

a) kategoria 1: cukier o jakości wyższej niż standardowa;

b) kategoria 2: cukier o jakości określonej w pkt II załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 318/2006;

c) kategorie 3 i 4: cukier o jakości niższej niż standardowa.

3. Cukier kategorii 1 posiada następujące właściwości:

a) solidna i dobra jakość handlowa, suchy, jednolicie granulowany, o sypkich kryształkach;

b) maksymalna zawartość wilgoci: 0,06 %;

c) maksymalna zawartość cukru inwertowanego: 0,04 %;

▼B

d) liczba punktów nie przekracza łącznie ośmiu, ani:

— sześciu w odniesieniu do zawartości popiołów,

— czterech pod względem typu barwnego określonego zgodnie z metodą Instytutu Technologii Rolniczej i Cukrownictwa w Brunszwiku (zwaną dalej „metodą Brunszwik”),

— 3 jednostki barwy roztworu ustalonej zgodnie z metodą ICUMSA.

Jeden punkt odpowiada:

a) 0,0018 % zawartości popiołu ustalonej zgodnie z metodą Icumsa przy 28° Brix;

b) 0,5 jednostki typu barwnego określonego zgodnie z metodą Brunszwik;

c) 7,5 jednostki barwy roztworu określonej zgodnie z metodą Icumsa.

4. Cukier kategorii 3 posiada następujące właściwości:

a) solidna i dobra jakość handlowa, suchy, jednolicie granulowany, o sypkich kryształkach;

b) minimalna polaryzacja: 99,7° S;

c) maksymalna zawartość wilgoci: 0,06 %;

d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego: 0,04 %;

e) typ barwny: maksymalnie nr 6, określony zgodnie z metodą Brunszwik.

5. Cukier kategorii 4 obejmuje cukier, który nie mieści się w kategoriach 1, 2 i 3.

6. Cena skupu wyznaczona w ust. 1 jest obniżana:

a) o 7,30 EUR za tonę w odniesieniu do cukru kategorii 3;

b) o 13,10 EUR za tonę w odniesieniu do cukru kategorii 4.

Artykuł 33

Cena skupu cukru surowego

1. Cena skupu interwencyjnego cukru surowego wynosi:

— 397,44 EUR za tonę w roku gospodarczym 2006/2007;

— 359,04 EUR za tonę w roku gospodarczym 2007/2008;

— 268,16 EUR za tonę w latach gospodarczych 2008/2009 i 2009/2010.

2. Cena skupu ustalona w ust. 1 jest:

a) podwyższana, gdy wydajność cukru jest wyższa niż 92 %;

b) obniżana, gdy wydajność cukru jest niższa od 92 %.

▼B

3. Kwota zwiększania i zmniejszania ceny, wyrażona w euro za tonę, jest równa różnicy między ceną interwencyjną za cukier surowy a tą samą ceną pomnożoną przez współczynnik. Współczynnik otrzymuje się przez podzielenie uzysku danego cukru surowego przez 92 %.

4. Uzysk cukru surowego oblicza się zgodnie z załącznikiem I pkt III do rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

Artykuł 34

Termin płatności

Agencja interwencyjna dokonuje płatności najwcześniej w sto dwudziestym dniu od daty przyjęcia oferty, o ile zgodnie z sekcją 4 zostaną przeprowadzone kontrole dotyczące wag i właściwości jakościowych oferowanych partii.

SEKCJA 4

Przeprowadzanie kontroli

Artykuł 35

Próbki do celów kontroli jakości

Eksperci zatwierdzeni przez właściwe organy danego państwa członkowskiego lub eksperci wyznaczeni w drodze porozumienia przez agencję interwencyjną i sprzedającego pobierają cztery reprezentatywne próbki do celów analizy w terminie, o którym mowa w art. 34. Jedna próbka jest przekazywana każdej umawiającej się stronie. Dwie pozostałe próbki są przechowywane przez eksperta lub laboratorium zatwierdzone przez właściwe organy.

Każda z próbek jest analizowana dwukrotnie, a średnia z obydwu wyników jest uważana za wynik analizy danej próbki.

Artykuł 36

Spory dotyczące jakości

1. W przypadku stwierdzenia różnicy między wynikami analiz, które zgodnie z art. 35 zlecili sprzedający i kupujący, średnia arytmetyczna z dwóch otrzymanych wyników jest określana w celu określenia kategorii danego cukru, jeśli różnica wynosi:

— w odniesieniu do cukru kategorii 1, nie więcej niż jeden punkt dla każdej z właściwości, o których mowa w art. 32 ust. 3 lit. d);

— w odniesieniu do cukru kategorii 2, nie więcej niż dwa punkty dla każdej z właściwości przyjętych do określenia tej kategorii, jeżeli chodzi o właściwości określane za pomocą punktów.

Jednakże na wniosek jednej z umawiających się stron laboratorium, o którym mowa w art. 35 akapit pierwszy, przeprowadza analizę arbitrażową. W tym przypadku wyciąga się średnią arytmetyczną z wyniku analizy arbitrażowej i z wyników analizy dokonanej przez sprzedającego i przez kupującego, który najbliższy jest wynikowi analizy arbitrażowej.

▼B

Średnia ta ma decydujące znaczenie dla stwierdzenia kategorii cukru. Jeżeli wartość wyniku analizy arbitrażowej leży pośrodku wyników analiz zleconych przez sprzedającego i przez kupującego, to analiza arbitrażowa jest jedyną, która posiada znaczenie decydujące dla stwierdzenia kategorii cukru.

2. Jeżeli różnica stwierdzona między wynikami analiz, które zgodnie z art. 35 zlecili sprzedający i kupujący, jest większa od różnicy określonej w ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze lub drugie niniejszego artykułu, w zależności od przypadku przeprowadza się analizę w laboratorium zatwierdzonym przez właściwe organy. W tym przypadku stosuje się procedurę przewidzianą w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu.

3. W przypadku sporów dotyczących górnej granicy typu barwy cukru w odniesieniu do kategorii 3, polaryzacji, wilgotności lub zawartości cukru inwertowanego stosuje się procedurę przewidzianą w ust. 1 i 2.

Jednakże różnice, określone w ust. 1, zastępuje się przez:

— 1,0 jednostkę typu barwnego w przypadku cukru kategorii 3,

— 0,2°S w przypadku polaryzacji,

— 0,02 % w przypadku zawartości wilgoci,

— 0,01 % w przypadku zawartości cukru inwertowanego.

4. Jeżeli powstaje spór w odniesieniu do uzysku zakupionego cukru surowego w związku z zastosowaniem art. 35, wówczas analiza arbitrażowa jest przeprowadzana przez laboratorium, o którym mowa w akapicie pierwszym tego artykułu. W tym przypadku wyciąga się średnią arytmetyczną z wyniku analizy arbitrażowej i z wyników analizy dokonanej przez sprzedającego i przez kupującego, który najbliższy jest wynikowi analizy arbitrażowej.

Średnia ta ma decydujące znaczenie dla stwierdzenia uzysku cukru surowego. Jeżeli wartość wyniku analizy arbitrażowej leży pośrodku wyników analiz zleconych przez sprzedającego i przez kupującego, analiza arbitrażowa jest jedyną, która posiada znaczenie decydujące dla stwierdzenia uzysku cukru surowego.

5. Koszty związane z analizą arbitrażową określoną w ust. 1 ponoszone są przez umawiającą się stronę zgłaszającą wniosek o przeprowadzenie analizy.

Koszty związane z analizą arbitrażową określoną w ust. 1 ponosi w równych częściach agencja interwencyjna i sprzedający.

Koszty związane z analizą arbitrażową określoną w ust. 3 ponosi umawiająca się strona, która nie zgadza się z wynikiem analizy przeprowadzonej zgodnie z ust. 35.

Artykuł 37

Kontrola miejsc składowania

Właściwy organ odpowiedzialny za kontrolę przeprowadza niezapowiedzianą kontrolę miejsc składowania, o której mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2148/96 ([1]).

([1]) Dz.U. L 288 z 9.11.1996, str. 6.

▼B

Artykuł 38

Kontrola wagi i powiązanych kosztów

1. Eksperci, o których mowa w art. 35, przystępują do sprawdzenia wagi sprzedanego cukru.

Sprzedający podejmuje wszelkie konieczne środki pozwalające ekspertom sprawdzić wagę i pobranie próbek.

2. Koszty związane ze sprawdzeniem wagi ponosi sprzedający.

3. Koszty dotyczące ekspertów, którzy sprawdzają wagę i pobranie próbek, ponosi agencja interwencyjna.

4. Ilość może zostać stwierdzona na podstawie księgowości materiałowej, która musi odpowiadać wymogom zawodowym oraz wymogom określonym przez agencję interwencyjną, o ile:

a) księgowość materiałowa wykazuje wagę ustaloną w wyniku ważenia i fizyczne właściwości jakościowe w momencie ważenia, przy czym ważenie nie może być przeprowadzone więcej niż dziesięć miesięcy wcześniej;

b) składujący oświadczy, że wszystkie elementy oferowanej partii odpowiadają informacjom znajdującym się w księgowości materiałowej;

c) właściwości jakościowe stwierdzone w momencie ważenia są zbieżne z właściwościami próbek reprezentatywnych.

SEKCJA 5

Sprzedaż interwencyjna

Artykuł 39

Sprzedaż

1. Agencje interwencyjne mogą sprzedawać cukier wyłącznie po podjęciu decyzji w tej sprawie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

2. Sprzedaż cukru zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, odbywa się w drodze przetargu lub innej procedury sprzedaży.

3. Podczas podejmowania decyzji dotyczącej otwarcia przetargu ustalane są warunki przetargu, w tym zamierzone przeznaczenie cukru, który ma być sprzedany.

Dla celów niniejszej sekcji „przeznaczenie” oznacza:

a) żywienie zwierząt;

b) wywóz;

c) inne cele, które w razie potrzeby są określane.

Celem przetargu jest ustalenie, w zależności od przypadku, ceny sprzedaży, kwoty premii denaturacyjnej lub kwoty refundacji wywozowej.

4. Warunki przetargu muszą gwarantować równy dostęp i równe traktowanie wszystkim zainteresowanym stronom, bez względu na miejsce prowadzenia działalności we Wspólnocie.

▼B

Artykuł 40

Ogłoszenie o przetargu

1. Przetarg jest organizowany przez zainteresowaną agencję interwencyjną i dotyczy ilości posiadanego przez nią cukru.

2. Każda agencja interwencyjna sporządza ogłoszenie o przetargu, które jest publikowane co najmniej osiem dni przed rozpoczęciem okresu wyznaczonego na składanie ofert.

Agencja interwencyjna przekazuje Komisji przed jego publikacją ogłoszenie o przetargu wraz z naniesionymi przez siebie zmianami.

3. Ogłoszenie o przetargu zawiera następujące informacje:

a) nazwę i adres agencji interwencyjnej organizującej przetarg;

b) warunki przetargu;

c) termin składania ofert;

d) partie cukru oferowane do przetargu oraz, w odniesieniu do każdej partii:

— numer referencyjny,

— ilość,

— jakość cukru,

— rodzaj opakowania,

— lokalizację miejsca składowania, w którym dany cukier jest składowany,

— etap dostawy,

— w razie potrzeby, wszelkie urządzenia znajdujące się w magazynie, służące do ładowania na środki transportu rzecznego, morskiego lub kolejowego.

Do celów niniejszej sekcji „partia” oznacza pewną ilość towaru o jednolitej jakości, opakowaną w taki sam sposób i składowaną w tym samym miejscu składowania. Minimalna oferta dla każdego przetargu częściowego wynosi 250 ton.

4. Agencja interwencyjna wprowadza mechanizmy, które uznają za konieczne, aby umożliwić zainteresowanym stronom, które o to wnioskują, zbadanie cukru oferowanego do sprzedaży.

Artykuł 41

Przetarg

1. Udzielenie zamówienia wybranemu oferentowi jest równoznaczne z zawarciem umowy sprzedaży na daną ilość przyznanego cukru. W zależności od przypadku, udzielenia zamówienia dokonuje się na podstawie następujących elementów zawartych w ofercie:

a) ceny do zapłacenia przez wybranego oferenta;

b) kwoty premii denaturacyjnej;

c) kwoty refundacji wywozowej.

2. Cena do zapłacenia przez wybranego oferenta jest:

a) ceną wskazaną w ofercie przetargowej, w przypadku ust. 1 lit. a);

▼B

b) ceną wskazaną w warunkach zaproszenia do przetargu, w przypadku ust. 1 lit. b) i c).

Artykuł 42

Warunki przetargu

1. Do celów procedury przetargowej w decyzji o otwarciu przetargu określane są następujące warunki:

a) całkowita ilość lub ilości oferowane do przetargu;

b) przeznaczenie;

c) termin składania ofert;

d) cena do zapłacenia przez wybranego oferenta, jeżeli cukier jest przeznaczony do żywienia zwierząt lub do wywozu.

2. W decyzji o otwarciu przetargu mogą zostać określone dodatkowe warunki, w szczególności:

a) minimalna cena za cukier oferowany do sprzedaży w innym celu niż żywienie zwierząt lub wywóz;

b) maksymalna kwota premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej;

c) minimalna ilość na oferenta lub na partię;

d) maksymalna ilość na oferenta lub na partię;

e) szczególny okres ważności certyfikatu na premię denaturacyjną lub pozwolenia na wywóz.

Artykuł 43

Stały przetarg

1. Istnieje możliwość ogłoszenia stałego przetargu, jeżeli sytuacja na rynku cukru we Wspólnocie na to pozwala.

W okresie ważności stałego przetargu przeprowadzane są przetargi częściowe.

2. Ogłoszenie o stałym przetargu jest publikowane dopiero przed otwarciem przetargu. Ogłoszenie może zostać zmienione lub zastąpione w okresie ważności stałego przetargu. Jest ono zmieniane lub zastępowane, jeżeli zmieniają się warunki procedury przetargowej podczas jego okresu ważności.

Artykuł 44

Składanie ofert

1. Przedłożone oferty przekazywane są agencji interwencyjnej w formie elektronicznej.

2. Oferta określa:

a) numer referencyjny przetargu;

b) nazwisko/nazwę i adres oferenta;

c) numer referencyjny partii;

d) ilość objętą ofertą;

▼B

e) następujące dane na tonę, wyrażone w euro z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku:

— proponowaną cenę, z wyłączeniem opłat wewnętrznych,

— proponowaną kwotę premii denaturacyjnej,

— proponowaną kwotę refundacji wywozowej.

Agencja interwencyjna może wymagać dodatkowych informacji.

3. Uznaje się, że oferta przetargowa dotycząca kilku partii zawiera tyle ofert przetargowych, ilu partii dotyczy.

4. Oferta jest ważna tylko, jeśli:

a) przed wygaśnięciem terminu na złożenie ofert zostanie dostarczony dowód potwierdzający, że zostało złożone zabezpieczenie przetargowe w wysokości 200 EUR za tonę cukru;

b) w odniesieniu do ilości cukru przyznanego albo do premii czy refundacji wywozowej zawiera oświadczenie oferenta zobowiązujące do:

— ubiegania się o premię denaturacyjną i złożenia wymaganego w związku z tym zabezpieczenia, jeżeli procedura przetargowa odnosi się do cukru przeznaczonego do żywienia zwierząt,

— ubiegania się o pozwolenie na wywóz i złożenia wymaganego w związku z tym zabezpieczenia, jeżeli procedura przetargowa odnosi się do cukru przeznaczonego na wywóz.

5. W ofercie przetargowej może być zawarte zastrzeżenie, że jest ona traktowana jako złożona jedynie, jeżeli udzielone zamówienie:

a) dotyczy całości lub określonej części ilości wskazanej w ofercie;

b) zostało dokonane nie później niż w określonym czasie i terminie.

6. Oferta przetargowa niezgodna z ust. 1–5 lub zawierająca warunki inne niż podane w ogłoszeniu o przetargu nie jest rozpatrywana.

7. Złożona oferta nie może być wycofana.

Artykuł 45

Rozpatrywanie ofert przetargowych

1. Oferty są rozpatrywane przez agencję interwencyjną na sesjach niepublicznych. Osoby obecne podczas rozpatrywania ofert zobowiązują się do zachowania tajemnicy.

2. Komisja jest niezwłocznie informowana o złożonych ofertach.

Artykuł 46

Ustalanie wysokości kwot

Jeżeli warunki przetargu nie określają ceny minimalnej ani maksymalnej kwoty premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej, to są one ustalane na podstawie procedury, o której mowa w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 318/2006, po rozpatrzeniu ofert, z uwzględnieniem koniunktury rynkowej i potencjalnego rynku zbytu. Jednakże może zostać podjęta decyzja o wstrzymaniu przetargu.

▼B

Artykuł 47

Udzielenie zamówienia

1. Z wyjątkiem przypadków podjęcia decyzji o wstrzymaniu przetargu w ramach procedury przetargowej lub procedury przetargu częściowego, a także z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, zamówienie zostaje udzielone oferentowi, którego oferta nie jest niższa niż cena minimalna lub nie jest wyższa niż maksymalna kwota premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej.

2. W odniesieniu do tej samej partii zamówienie zostaje udzielone oferentowi, którego oferta określa albo najwyższą cenę, albo najniższą kwotę premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej.

Jeżeli dana partia nie jest w pełni wyczerpana w ramach przetargu, pozostała jej część jest przyznawana pozostałym oferentom w zależności od kwoty podanej w ofertach, poczynając od kolejnej najwyższej ceny albo kolejnej najniższej premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej.

3. Jeżeli kilku oferentów proponuje taką samą cenę albo taką samą kwotę premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej za jedną partię lub część partii, agencja interwencyjna przyznaje daną ilość według jednego z poniższych sposobów:

a) proporcjonalnie do ilości wskazanych w danych ofertach;

b) dzieląc tę ilość między oferentów w porozumieniu z nimi;

c) w drodze losowania.

Artykuł 48

Prawa i obowiązki wynikające z udzieleniem zamówienia

1. Jeżeli cukier jest przeznaczony do żywienia zwierząt, wówczas udzielenie zamówienia:

a) przyznaje prawo do wydania certyfikatu w odniesieniu do ilości, na jaką przyznana jest premia denaturacyjna, w szczególności ze wskazaniem premii określonej w ofercie przetargowej;

b) pociąga za sobą obowiązek ubiegania się o taki certyfikat na daną ilość w agencji interwencyjnej, w której została złożona oferta.

2. Jeżeli cukier jest przeznaczony do wywozu, udzielenie zamówienia:

a) przyznaje prawo do wydania pozwolenia na wywóz w odniesieniu do ilości, na jaką przyznana jest refundacja wywozowa, w szczególności ze wskazaniem refundacji wywozowej oraz, w przypadku cukru białego, kategorii określonej w ogłoszeniu o przetargu;

b) pociąga za sobą obowiązek ubiegania się o takie pozwolenie na daną ilość oraz, w przypadku cukru białego, na daną kategorię w agencji interwencyjnej, w której została złożona oferta.

▼B

3. Korzystanie z prawa i spełnienie obowiązku następuje w ciągu osiemnastu dni po wygaśnięciu terminu składania ofert.

4. Prawa i obowiązki wynikające z udzielenia zamówienia nie podlegają przeniesieniu.

Artykuł 49

Oświadczenie o udzieleniu zamówienia

1. Agencja interwencyjna niezwłocznie przesyła oświadczenie o udzieleniu zamówienia wyłonionym oferentom i powiadamia wszystkich oferentów o wynikach przetargu.

2. Oświadczenie o udzieleniu zamówienia zawiera co najmniej:

a) numer referencyjny przetargu;

b) numer referencyjny partii oraz przyznaną ilość;

c) w zależności od przypadku cenę, kwotę premii denaturacyjnej lub kwotę refundacji wywozowej, zaakceptowane w odniesieniu do przyznanej ilości.

Artykuł 50

Odbiór zakupionego cukru

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej odbiór zakupionego cukru następuje ze nie później niż cztery tygodnie po dniu, w którym oświadczenie określone w art. 49 zostało otrzymane. Zamiast odbioru cukru, wybrany oferent może uzgodnić z agencją interwencyjną, że w tym terminie zostanie zawarta umowa składu z podmiotem zajmującym się składowaniem danego cukru.

Jednakże jeżeli pojawiają się techniczne problemy z odbiorem, agencja interwencyjna może w razie potrzeby zezwolić na dłuższy okres odbioru określonych partii ze składu.

2. W przypadku działania siły wyższej agencja interwencyjna określa niezbędne środki w związku z okolicznościami wskazanymi przez wybranego oferenta.

Artykuł 51

Zamówienie odbioru

1. Wybrany oferent nie może odebrać zakupionego cukru ze składu ani zawrzeć umowy składu na mocy art. 50 ust. 1 do chwili wystawienia zamówienia odbioru na przyznaną ilość.

Jednakże zamówienia odbioru mogą być wystawiane na części tej ilości.

Zamówienia odbioru są wystawiane przez daną agencję interwencyjną na wniosek zainteresowanej strony.

▼B

2. Agencja interwencyjna nie wystawia zamówienia odbioru do chwili potwierdzenia, że wybrany oferent albo złożył zabezpieczenie w celu zagwarantowania płatności ceny za przyznany cukier w ustalonym terminie albo dostarczył instrument przenaszalny.

Zabezpieczenie i zbywalny instrument płatniczy odpowiadają cenie, która ma być zapłacona przez wybranego oferenta za ilość cukru, o którą wnioskował w zamówieniu odbioru.

Artykuł 52

Płatność

1. Należność za przyznany cukier musi być wpłacona na konto agencji interwencyjnej nie później niż trzydziestego dnia po wystawieniu zamówienia odbioru.

2. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie, określone w art. 51 ust. 2 jest zwracane tylko w odniesieniu do ilości, za którą wybrany oferent wpłacił należność na konto agencji interwencyjnej w terminie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu. Zabezpieczenie jest zwracane niezwłocznie.

3. W przypadku działania siły wyższej agencja interwencyjna określa niezbędne środki w związku z okolicznościami wskazanymi przez wybranego oferenta.

Artykuł 53

Przeniesienie prawa własności

1. Prawo własności cukru przyznanego w ramach procedury przetargowej jest przenoszone w chwili odbierania cukru ze składu.

2. Jednakże agencja interwencyjna i wybrany oferent mogą uzgodnić, że prawo własności jest przenoszone na innym etapie. Jeżeli agencja interwencyjna i wybrany oferent osiągnęli porozumienie na mocy art. 50 ust. 1, wówczas mogą wspólnie ustalić, na jakim etapie ma się odbyć przeniesienie prawa własności.

3. Porozumienie w sprawie przeniesienia prawa własności jest ważne tylko wtedy, gdy jest zawarte na piśmie.

Artykuł 54

Ustalenie kategorii lub uzysku

Do celów ustalenia kategorii lub uzysku danego cukru w chwili jego odbierania ze składu stosuje się przepisy art. 35 i 36.

Jednakże po udzieleniu zamówienia umawiające się strony mogą uzgodnić, że kategoria lub uzysk, stwierdzone przez agencję interwencyjną w chwili skupu cukru, mają zastosowanie do cukru sprzedanego w ramach procedury przetargowej.

Artykuł 55

Dostosowanie ceny cukru

1. Jeżeli zastosowanie art. 35 i 36 prowadzi do stwierdzenia, że cukier biały ma kategorię niższą niż kategoria wskazana w ogłoszeniu o przetargu, cena za cukier, którego przeznaczenie zostało określone w art. 39 ust. 3 akapit drugi lit. b) i c), zostaje dostosowana zgodnie z przepisami art. 32 ust. 6.

▼B

2. Jeżeli zostaje ustalone, że cukier biały przeznaczony na wywóz ma kategorię inną niż kategoria wskazana w zaproszeniu do przetargu, wówczas kategoria wymieniona w pozwoleniu na wywóz jest korygowana.

3. Jeżeli zastosowanie przepisów art. 35 i 36 prowadzi do stwierdzenia, że uzysk cukru surowego jest inny niż wskazany w ogłoszeniu o przetargu:

a) cena za ten cukier jest dostosowywana zgodnie z art. 33;

b) kwota premii denaturacyjnej lub refundacji wywozowej jest dostosowywana poprzez pomnożenie jej przez współczynnik równy ustalonemu uzyskowi, podzielony przez uzysk wskazany w ogłoszeniu o przetargu.

Artykuł 56

Zwolnienie zabezpieczenia

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej zabezpieczenie przetargowe jest zwracane tylko w odniesieniu do ilości, na które:

a) albo wybrany oferent:

— spełniwszy wymagania, złożył wniosek o wydanie certyfikatu na premię denaturacyjną lub pozwolenia na wywóz,

— wniósł zabezpieczenie określone w art. 51 ust. 2 lub przedstawił zbywalny instrument płatniczy, o których mowa w art. 51 ust. 2,

— odebrał cukier ze składu w ustalonym terminie;

b) albo nie wybrano żadnej oferty.

2. Zabezpieczenie niezwłocznie jest zwalniane.

3. W przypadku działania siły wyższej agencja interwencyjna określa niezbędne środki w związku z okolicznościami wskazanymi przez wybranego oferenta.

Artykuł 57

Powiadomienie o ilościach

Natychmiast po uzyskaniu odpowiednich informacji państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ilościach cukru białego i cukru surowego:

— oferowanych, lecz dotychczas niezaakceptowanych przez agencję interwencyjną,

— zaakceptowanych przez agencję interwencyjną,

— sprzedanych przez agencję interwencyjną.

▼M3

—————

▼B

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

▼M6

Artykuł 58

Przekazywanie informacji i powiadomień

Informacje i powiadomienia, o których mowa w art. 5 ust. 3 i art. 12, 21 i 22, przekazywane są zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 792/2009 ([1]).

▼B

Artykuł 59

Uchylenia

Rozporządzenia (WE) nr 1261/2001, (WE) nr 1262/2001 oraz (WE) nr 314/2002 tracą moc.

Jednak rozporządzenia (WE) nr 1262/2001 i (WE) nr 314/2002 w dalszym ciągu stosuje się w odniesieniu do produkcji w roku gospodarczym 2005/2006, a rozporządzenie (WE) nr 1262/2001 w dalszym ciągu stosuje się w odniesieniu do cukru przyjętego do skupu interwencyjnego przed dniem 10 lutego 2006 r.

Artykuł 60

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2006 r.

Artykuły 23 do 38 stosują się do dnia 30 września 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

([1]) Dz.U. L 228 z 1.9.2009, s. 3.

▼**M2**

ZAŁĄCZNIK I

Ilości, o których mowa w art. 23 ust. 3 w podziale na państwa członkowskie, w odniesieniu do roku gospodarczego 2007/2008

(tony)

Państwo członkowskie	Ilości
Belgia	31 615
Bułgaria	170
Republika Czeska	13 346
Dania	16 213
Niemcy	130 985
Grecja	5 687
Hiszpania	31 790
Francja (metropolitalna)	130 447
Francja (departamenty zamorskie)	17 208
Włochy	27 012
Litwa	4 013
Węgry	10 699
Niderlandy	33 376
Austria	14 541
Polska	63 513
Portugalia (kontynentalna)	537
Portugalia (Azory)	357
Rumunia	3 912
Słowacja	5 278
Finlandia	3 225
Szwecja	12 306
Zjednoczone Królestwo	43 769

▼M2

ZAŁĄCZNIK II

Warunki zakupu buraków, o których mowa w art. 16a

PUNKT I

Do celów niniejszego załącznika „umawiające się strony” oznaczają:

a) przedsiębiorstwa cukrownicze (zwane dalej „producentami”);

b) sprzedawców buraków (zwanych dalej „sprzedawcami”).

PUNKT II

1. Umowy dostawy są sporządzane na piśmie dla określonej ilości buraków kwotowych.

2. Umowy dostawy określają możliwość dostawy dodatkowej ilości buraków i określają warunki takich dostaw.

PUNKT III

1. Umowy dostawy określają ceny zakupu w odniesieniu do ilości buraków, o których mowa w art. 50 ust. 3 lit. a) oraz, w stosownych przypadkach, art. 50 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. W przypadku ilości określonych w art. 50 ust. 3 lit. a), ceny takie nie mogą być niższe od określonej w art. 49 ust. 1 minimalnej ceny buraków kwotowych.

2. Umowy dostawy określają stałą zawartość cukru w burakach. Zawierają one skalę przeliczeniową pokazującą różne zawartości cukru oraz współczynniki służące do przeliczania ilości dostarczonych buraków na ilości odpowiadające zawartości cukru wskazanej w umowie dostawy.

   Skala jest oparta na uzyskach odpowiadających różnym zawartościom cukru.

3. W przypadku gdy sprzedawca podpisał z producentem umowę na dostawę buraków, zgodnie z art. 50 ust. 3 lit. a, wszystkie dostawy dokonane przez takiego sprzedawcę, przeliczone według ust. 2 tego punktu, są uważane za dostawy w rozumieniu art. 50 ust. 3 lit. a), aż do osiągnięcia ilości buraków określonej w umowie dostawy.

4. Wytwórcy produkujący ilość cukru poniżej przyznanej kwoty buraków, na które podpisali przedsiewne umowy dostawy na mocy art. 50 ust. 3 lit. a), rozdzielają ilość buraków, która odpowiada produkcji dodatkowej aż do osiągnięcia ich kwoty, między sprzedawców, z którymi podpisali przedsiewne umowy dostawy, w rozumieniu art. 50 ust. 3 lit. a).

   Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT IV

1. Umowy dostawy zawierają postanowienia dotyczące rozłożenia w czasie oraz normalnego czasu trwania dostaw buraków.

2. Postanowienia, o których mowa w ust. 1, są postanowieniami stosowanymi w poprzednim roku gospodarczym, z uwzględnieniem poziomu rzeczywistej produkcji; porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od tych postanowień.

▼**M2**

PUNKT V

1. Umowy dostawy określają miejsca gromadzenia buraków cukrowych.

2. W przypadku gdy sprzedawcy i producenci podpisali już umowę na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca gromadzenia dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają aktualne. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

3. Umowy dostawy przewidują, że koszty załadunku i transportu z miejsc przechowywania są ponoszone przez producenta, z zastrzeżeniem specjalnych porozumień opartych na uregulowaniach lokalnych lub praktykach stosowanych przed poprzednim rokiem gospodarczym.

4. W Danii, Grecji, Hiszpanii, Irlandii, Portugalii, Finlandii i Zjednoczonym Królestwie, gdzie buraki są dostarczane franco zakład, umowy przewidują jednakże udział producentów w kosztach załadunku i transportu oraz określają stosunek procentowy lub odpowiednie kwoty.

PUNKT VI

1. Umowy dostawy przewidują miejsca odbioru buraków cukrowych.

2. W przypadku gdy sprzedawcy i producenci podpisali już umowę na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca odbioru dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają aktualne. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT VII

1. Umowy dostawy przewidują, że zawartość cukru zostanie oznaczona przy zastosowaniu metody polarymetrycznej. Próbka buraków jest pobierana przy odbiorze.

2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać pobieranie próbek na innym etapie. W takich przypadkach umowa dostawy przewiduje korektę, aby wyrównać spadek zawartości cukru między momentem odbioru a pobraniem próbki.

PUNKT VIII

Umowy dostawy przewidują, że waga brutto, tara i zawartość cukru są określane przy pomocy jednej z następujących procedur:

a) wspólnie przez producenta i organizację handlową zrzeszającą plantatorów buraków, jeżeli porozumienie branżowe tak przewiduje;

b) przez producenta, pod nadzorem organizacji handlowej zrzeszającej plantatorów buraków;

c) przez producenta, pod nadzorem eksperta uznanego przez dane państwo członkowskie, pod warunkiem że sprzedawca pokrywa związane z tym koszty.

PUNKT IX

1. Umowy dostawy przewidują w odniesieniu do całej ilości dostarczonych buraków, jedno lub kilka z następujących zobowiązań producenta:

   a) bezpłatny zwrot sprzedawcy świeżych wysłodków z masy dostarczonych buraków, bez kosztów dla sprzedającego, na bazie EXW;

   b) bezpłatny zwrot sprzedawcy części takich wysłodków sprasowanych, suszonych lub suszonych i melasowanych, bez kosztów dla sprzedającego, na bazie EXW;

▼M2

c) zwrot sprzedawcy wysłodków sprasowanych lub wysuszonych, na bazie EXW; w takim przypadku producent może zażądać od sprzedawcy pokrycia kosztów prasowania lub suszenia;

d) zapłata sprzedawcy kwoty wyrównawczej uwzględniającej możliwości sprzedaży danych wysłodków.

W przypadku gdy części całej dostarczonej masy buraków są traktowane w różny sposób, umowa dostawy zawiera więcej niż jedno ze zobowiązań określonych w akapicie pierwszym.

2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać dostawy wysłodków na etapie innym niż etap, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b) oraz c).

PUNKT X

1. Umowy dostawy określają terminy płatności zaliczek oraz terminy płatności ceny zakupu buraków.

2. Terminami, o których mowa w ust. 1, są terminy obowiązujące w poprzednim roku gospodarczym. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT XI

W przypadku gdy umowy dostawy określają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego załącznika, lub gdy zawierają one postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich umów nie mogą być sprzeczne z niniejszym załącznikiem.

PUNKT XII

1. Porozumienia branżowe określone w załączniku III, część II, pkt 11 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 zawierają klauzule arbitrażowe.

2. W przypadku gdy porozumienia branżowe na szczeblu wspólnotowym, regionalnym lub lokalnym określają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, lub gdy zawierają postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich porozumień nie mogą być sprzeczne z niniejszym załącznikiem.

3. Porozumienia, o których mowa w ust. 2, określają w szczególności:

a) zasady rozdziału między sprzedawców ilości buraków, które producent postanawia zakupić przed zasiewami do celów produkcji cukru w ramach limitów kwoty;

b) zasady rozdziału określone w pkt III ust. 4;

c) skalę przeliczeniową określoną w pkt III ust. 2;

d) zasady wyboru oraz dostaw nasion produkowanych odmian buraków;

e) minimalną zawartość cukru w dostarczanych burakach;

f) wymóg konsultacji między producentem a przedstawicielami sprzedawców przed ustaleniem daty rozpoczęcia dostaw buraków;

g) wypłaty sprzedawcom premii za wcześniejsze lub późniejsze dostawy;

h) szczegóły dotyczące:

(i) części wysłodków określonych w pkt IX ust. 1 lit. b);

(ii) kosztów określonych w pkt IX ust. 1 lit. c);

(iii) kwoty wyrównawczej określonej w pkt IX ust. 1 lit. d);

▼**M2**

i) usunięcie wysłodków przez sprzedawcę;

j) bez uszczerbku dla art. 49 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 zasady podziału między producentów a sprzedawców wszelkiej różnicy między ceną referencyjną a rzeczywistą ceną sprzedaży cukru.

PUNKT XIII

W przypadku braku porozumienia branżowego określającego sposób rozdziału między sprzedawców ilości buraków przeznaczonych do produkcji cukru w ramach limitów kwoty, które producent zamierza kupić przed zasiewami, zainteresowane państwo członkowskie może samo określić zasady takiego rozdziału.

Zgodnie z tymi zasadami tradycyjnym sprzedawcom buraków do spółdzielni mogą być przyznawane także inne prawa w zakresie dostaw niż te, które by mieli, należąc do takich spółdzielni.